

Sedert den Wapenstilstand.

Toen onze jongens zegevierend vooruitrukten op Vlaanderens bevrijde wegen, was het een algemeene ontsteltenis en... ontgoocheling in het activistische kamp. De laatste zittingen van den « Raad van Vlaanderen » zijn kenschetsend voor den geestestoestand der menschen in die dagen. De grootste schreeuwers, zij die met de wildste wreedheid de Duitschers hadden aangehitst tot vervolging hunner weerlooze tegenstrevers, zij die op alle meetings met breed gebaar op de borst hadden geklopt en uitgeroepen : « *Ik wil er bij zijn-als 't kogels regent* », of die in verzen hadden bezongen :

« *De borsten bloot*
Voor den schoonen dood »,

dachten er slechts aan in allerhaast zich in veiligheid te brengen. Ze dorsten niet te rekenen op die Vlaamsche soldaten, die ze nochtans beweerd hadden gereed te staan, met duizendtallen om den activistischen strijd te steunen.

Zij die met hun ideaal, zooals Dumon, van Brugge, Heyndrickx, van Sint-Niklaas, en anderen, ook hun zakken hadden gevuld, wilden vooral hun fortuin in verzekerde bewaring brengen.

Een laatste uitdeeling der gelden van « *Propagandacomiteit* » en « *Kohlenzentrale* » werd gedaan. Eene maand loon *minstens* werd aan alle ambtenaren uitbetaald door het Duitsche bestuur en dan ging het om 't rapst over de grenzen. De eenen naar *Holland*, waar men vooreerst wat uitblazen zou van den overeilden « triomftocht » en andere plannen bespreken. Anderen vluchtten naar *Duitschland*, het ware, het eenige vaderland aller activisten. Enkelen waren gebleven, en vielen in de handen van het gerecht. Anderen nog, voorzichtiger *draaiden eens te meer hun kap*, en zouden, na hun vaderland te hebben verraden,

hun zoogezegd ideaal verloochenen, en zich schuil houden in de rangen van het meer gematigde « *Katholiek Vlaamsch Verbond* », *slechts op de eerste gunstige gelegenheid wachtende om ook deze nieuwe partij in den rug te schieten, en terug te keeren tot extreme en openlijke Duitschgezindheid.*

In elk geval moest de werking worden voortgezet, en het verband tusschen de voorloopige uiteengeslagen gelederen hersteld worden, om dan weder hetzelfde doel na te streven : **DE VERNIETIGING VAN BELGIE.**

EERSTE HOOFDSTUK

IN HOLLAND

Wij zagen dus dat de vluchtende idealisten, naast het voedsel voor de ziel, dat voor de maag niet vergaten, hoe onverwacht en overhaast de wedloop over de grenzen ook was. De kassen der verschillende activistische instellingen werden geledigd en die der *Kohlenzentrale*, die het zwaarst woog, niet vergeten. Zij konden ook rekenen op het « *Nederlandsch steunkomitee* ». Vooreerst gaf *Duitschland* eveneens nog geld.

De « zaktivisten », die den vollen buitel hadden meegenomen, gingen op hunne renten leven. De meest begaafden vonden soms, als W. De Vreese, L. Brulez en enkele anderen, een zeer schoone betrekking, 't zij in Holland, 't zij in *Duitschland*. De anderen zonken dieper en dieper.

Maar bij allen groeide uit de bitterheid een *hysterischen haat tegen België waarvan we slechts nu en dan een verflauwd weerklank in de activistische pers vinden.*

België is het « monster » gebleven, de « aartsvijand » die met alle middelen moet bekampt worden, en waartegen hulp van den vreemde (namelijk *Duitschland*, en zekere kringen in Holland) wordt afgesmeekt. Men stelt zich dan licht voor, wat er zoo al uitgekraamd wordt in de *activistische pers* in Holland. Halen we alleen deze verzen van René De Clercq aan :

Amnestie, Amnestie —

België krijgt geen Amnestie

Moet geslingerd en geslagen

Tot het zal om genade vragen...

Amnestie, Amnestie —

Al goê dingen zijn uit drie :

Vlaanderen hoog! De Bormsen boven!

En oud-België in den oven!

R. DE CLERQ.

Dat die verzen weerklank vinden, werd onlangs nog gezien toen te Antwerpen een Borms-avond werd gevierd, waar in de zaal der *Frontpartij* op een verhoog het borstbeeld van den *held* (!) prijkte, en door eenige onverantwoordelijke dweepers de onzinnigste woorden werden uitgebraakt.

* * *

Voor de kazakdraaiers die uit opportunisme, of veel meer nog « *om der wille van den smeer* », zich achter de passieven zijn gaan verschuilen, zijn de broeders uit Holland overigens niet altijd zacht.

Een staaltje uit « *De Toorts* », 14 Mei 1921 :

« ... Dit staaltje van stumperige verwaandheid wordt geleverd door den heer *Filip de Pillecyn*, oud-voorzitter van het Vlaamsche Hoogstudenten Verbond.

Nooit van gehoord? Even voorstellen dan : de heer *Filip de Pillecyn* is jong in jaren, doch in alle andere opzichten oud, zeer oud zelfs. *Hij is een oud-bestrijder van de politiek der Vlaamsche Belgicisten, oud-propagandist van de Front-partij-in-wording, oud-schrijver van de nationalistische propagandabrieven aan de groote mogendheden, oud-voorstander van zelfbestuur, oud-medewerker van de Vlaamsche soldaten, die door het vijandelijk vuur zijn gegaan en ook na den wapenstilstand bestand bleken tegen het verleidelijk aanbod van hooge honoraria bij de schatrijke Naamlooze vennootschap « De Standaard ».*

Men begripe ons goed : wij veronderstellen geen oogenblik, *dat de oud-Frontman Filip de Pillecyn*, toen het den Activisten niet voor den wind ging, zijne Vlaamsche tactiek heeft gemeten aan de werkelijkheid van een lucratieve betrekking; omdat wij niet zoo verwaand zijn de diepe roerselen van een raadselachtige menschenziel te willen doorpeilen. Wij willen zelfs aannemen, dat de jonge ouderling *Filip de Pillecyn* de dwalingen zijner nationalistische jeugd in volle oprechtheid heeft afgezworen. *Maar iemand, die zijn Vlaamsch jasje omkeert met de vlugheid van een echten Fregoli behoort bescheiden te blijven*, omdat zoo iemand moet weten, dat hij nu of nooit het recht kan erlangen, ons te verwijten, dat wij in weelde en nood, in een succesvolle doch onzekere periode zoowel als in dagen van tegenspoed, *trouw bleven aan de beginselen die de heer Filip de Pillecyn heeft verloochend.* »

* * *

Dit belet echter niet dat *bijna onmiddellijk* na den wapenstilstand de betrekkingen tusschen de gevluchte activisten en hun handlangers in België, weder werden aangeknoopt. Het onderbroken werk moest immers worden doorgevoerd. En in allereerste plaats moest er gezorgd worden dat die AMNESTIE, die De Clercq aan België weigerde, door België grootmoedig werd toegestaan aan hen die het reeds eens hadden « *geslingerd* » en « *geslagen* » toen het weerloos onder 's vijands ijzeren hiel lag. Daarvoor werd vooral op de activistische pers, « *Ons Vaderland* » en later « *De Schelde* » gerekend.

Reeds in de Lente 1919 hadden *samenkomsten in Holland* plaats tusschen activisten en frontisten uit België.

EN DAT DE VERRADERS VAN HET SLAG CHARPENTIER EN DE SCHAEPDRIJVER DAAR NIET VREEMD AAN WAREN, DAT DEZEN HOEGENAAMD NIET VERLOOCHEND WORDEN DOOR HUNNE VRIENDEN IN BELGIE, bewijst volgend briefje :

Geachte Heer de Schaepdrijver.

In den brief dien ge mij hebt meegedeeld staat dat de Heer V. graag nieuws van mij zou bekomen.

Gelief hem bij gelegenheid mee te delen dat ik mij verheug dat hij weer vrijkomen is en dat ik van deze omstandigheid het beste verwacht voor Vlaanderen. Ik weet natuurlijk niet wat hij in het bijzonder van mij wenscht te weten en daarom ware het wenschelijk indien hij door een vertrouwd persoon mij een brief kon laten geworden. Dan zal ik dien ook dadelijk beantwoorden.

Gelief hieringesloten een brief te vinden voor den Heer C. met wien wij gesproken hebben. Het zou mij zeer aangenaam zijn indien deze brief zijn bestemming kon bereiken.

Met vriendelijke groeten.

(Get.) L. MEERT.

Zeër merkwaardig is ten andere *die bewuste brief* :

« Geachte Heer C.,,

Ik wil u nogmaals herhalen dat ik ten zeerste ingenomen geweest ben met onze laatste bespreking; onder uwe leiding, ik ben er van overtuigd, zal er zeer veel goeds tot stand gebracht worden.

Verschillende zaken heb ik mij nog eens door den kop laten gaan. Vooral op twee bijzondere punten wensch ik uwe aandacht te vestigen.

1° Met betrek op het nemen van inschrijvingen op groote nieuws-agentschappen denk ik dat het min gewenscht is dat het eene blad een abonnement neemt op het eene en het andere blad een abonnement op het andere. Het ware m. i. veel geschikter indien gij een

correspondie-bureau in Vlaanderen kont oprichten, dat gezamenlijk de abonnemenen zou opnemen en dan adv. de verschillende redacties met den grootste spoed de ingekomen telegrammen zou overmaken. Dit correspondentiebureau zou dan tevens het aangegeuide organisme zijn en geheel de provinciale pers van artikels voorzien.

1° Op het gebied van de Vlaamsche beweging en

2° Op het gebied, de algemeene politiek,
want dit ook heeft zijn grootste waarde dat b. v. werkelijk de provinciale pers een zaakkundig en dagelijksch overzicht zou geven van het bijzonderste wat er in de wereld omgaat. Veel franskiljons in Vlaanderen lezen een fransch dagblad, maar tevens ook een plaatselijk weekblad en op die wijze zouden wij een publiek kunnen bereiken, misschien ook wel kunnen beïnvloeden, waar wij thans algeheel blijven buiten staan.

2° Zou ik u in overweging willen geven de volgende werking op touw te zetten. Ik heb hierbij een tweeledig deel :

a) rumoer en leven in Vlaanderen;

b) geldmiddelen bezorgen voor den aanstaanden kiesstrijd.

Er moet een slagwoord gevonden worden, iets zooals de Fransen noemden « l'Emprunt de la Victoire ». *De Frontpartij moet bij de volgende verkiezingen een geweldige campagne voeren en daarvoor is er veel geld noodig.* Daarvoor moeten de Vlamingen overtuigd worden en er moet een ingrijpend verzoek op hun beurs gedaan worden. Het kan heeten : « Nationale inschrijving », en wat er voor gestort wordt kan men noemen « Zelfstandigheidspenning » of misschien beter « De Vrijheidspenning ».

Om nu te kunnen nagaan : 1° of het geld wel degelijk wordt binnengebracht en 2° of de personen, die zeggen reeds gegeven te hebben, dat werkelijk gedaan hebben, kan men werken met bonnetjes.

Ik geef hierbij een modeltje.

Alle inzamelaars krijgen vellen van 100 van zulke bonnetjes. Die kan men vervaardigen in verschillende kleuren en voor verschillende bedragen, b. v. : fr. 0.25; 1 frank; 5 frank... Het bonnetje kan wel een weinig grooter zijn dan dit wat ik hier bijvoeg, indien het wenschelijk geacht wordt daarop te drukken : « Nationale Inschrijving » « Vrijheidspenning ». Dit zijn schikkingen door het uitvoerend comiteit te nemen.

Gelief voor de steunlijst niet te vergeten dat er ook goede dingen in komen die ten voordeele van de bannelingen en ten voordeele van amnestie pleiten.

Met vriendelijke groeten.

(Get.) L. MEERT. »

Na zoo'n briefje, valt wel niet meer te twifelen of er betrekkingen bestaan tusschen de vriendjes, en met welk doel.

DE GEACHTE HEER C., AAN WIEN DEN BRIEF WAS GERICHT, SPEELDE NAMELIJK IN « ONS VADERLAND » EEN DER EERSTE ROLLEN!...

Den 19ⁿ Juli 1919 had C., van « *Ons Vaderland* », een nieuwe samenkost met Charpentier, De Schaepdrijver en anderen, in den Haag ten huize van De Schaepdrijver. Ondertusschen reisde Meert naar Berlijn...

Groote hoop stelden ze in den vooruitgang der *Frontpartij* en in den « *Vlaamschen Oud-Strijdersbond* » (V.-O.-S.), waar, onder den dekmantel oudstrijdersbelangen, de frontmenners de leiding zouden in handen nemen, om aldus door de oudstrijders zelf de regeering te verplichten wijd de grenzen te openen voor de gevluchte activisten, die alsdan in triomf in het eindelijk vrije (?...) Vlaanderen zouden terugkeeren, om er weer de teugels eener beweging in handen te nemen, die slechts door den wapenstilstand was onderbroken geworden...

HOOFDSTUK II

IN DUITSCHLAND

Duitschland en de « Flamenpolitik ».

Het « Officieele Duitschland ». De Politieke Partijen.

Of Duitschland, sedert het Rijk « *van Gods Genade* » op een republikaanschen leest is gezet geweest, nog aan « *Flamenpolitik* » doet?...
JA!

Het spreekt van zelf dat een groote mogendheid geen vier jaren lang, op gelijk welk terrein, een intensieve politiek voert zonder dat haar *latere* politiek, ware het zelfs onbewust, er vaste indrukken en wenken van overerft.

Verder, kan men waarachtig van de Duitschers niet verlangen, dat ze een politiek zouden opgeven, die eerst nu haar schoonste vruchten begint te brengen. Tot hoog in de Ministeries, tot in de Kamers, ja zelfs tot in den schoot der Regeering vinden hun handlangers steun — rechtstreekschen of onrechtstreekschen, open of verdoken steun.

De Vlaamsche Beweging geraakt, wat de leiding en de meest woelende elementen betreft, meer en meer doordrongen van den activistischen, dat wil zeggen *anti-belgischen* geest. Schoone plaatsen, geld, waardeering worden *activistisch landverraad* gepleegd hebbende personen meer en meer officieel naar 't hoofd gegooid. Zij die ons land aan Duitschland wilden versjacheren worden als idealisten gedoodverfd, en aldus van alle schuld vrijgesproken. Zij worden zelfs, als

dusdanige, op moreel gebied hoog boven hun landgenooten gesteld, die goed en bloed voor België's redding offerden.

Onder minister Vandervelde sloeg het ministerie van justicie den genadeakt voor van BORMS, den man die het activistisch verraad incarneert... En sedertdien interpeleerde oud-minister en oud-Kamervoorzitter *Poullet*, niet alleen ten gunste van A. MULIER, waar we straks over spreken, maar zelfs ten gunste van A. DEBEUCKE-LAERE, den man van het MILITAIR VERRAAD.

— Ja, Duitschland doet nog aan « *Flamenpolitik* ».

De Duitse *Regeering* zelf, gansch enggenomen, is voorzichtig, ofschoon zij er toch niet toekomt gansch den schijn te redden. Ze heeft trouwens ook voorloopig met dringender zaken de handen meer dan vol.

Maar in de regeeringsorganismen, in de ministeries en op andere leidende posten zitten nog, op weinige uitzonderingen na, de menschen van onder den oorlog, die er overtuigd in « *flamenpolitischen* » zin hebben gewerkt. Het officieele Duitschland laat ook het activism ondersteunen door *niet ambtelijke*, maar *best aangeschreven* personen, met dewelke het in *engste verbinding* staat. Vast staat nochtans, dat er *officieel Duitsch geld* nog na den oorlog naar Holland is gegaan, onder andere voor het activistisch blad « *De Toorts* » (waar R. De Clercq aan meewerkt). In Holland bewees trouwens ook de *Duitsche Legatie* na den wapenstilstand nog uitstekende *diensten op activistisch gebied*.

Wat nu de *politieke partijen* aangaat, zoo staat de *Rechterzijde* (*Konservatieven, alsmede de Nationaal-Liberalen*) nog op hetzelfde standpunt als tijdens den oorlog. In hun bladen weerklinkt nu en dan een *onverholen* hulde aan de « *Flamenpolitik* ». 't Is dan ook in hun rangen dat men de personen vindt, die *nog ten dage* in dien zin in Duitschland *handelend* optreden. We noemen later eenige namen. Het weze hier genoeg, om den toestand te kenschetsen, twee briefuittreksels aan te stippen.

De eerste brief is van generaal *von Unger*, tijdens den ganschen oorlog in Gent, nu voorzitter van de « *Deutsch-Flämische Gesellschaft* ». Datum, 27 Maart 1921. Het geldt de ondersteuning van de activisten in België.

« De onmogelijkheid van een *openlijk, ondubbeltzinnig optreden* in opgegeven zin (direkte, *officieele* ondersteuning van de activistische beweging in België door de Duitse regeering N. v. d. S.) ligt zoo zeer voor de hand, *gezien den huidige ingewikkelden toestand*, dat het onnoodig is over dit punt uit te weiden.

Diep te betreuren valt de onneenigheid die zich ook in het kamp aldaar (in België N. v. d. S.) heeft voorgedaan, daar ze een doel-

matig optreden komend van *buiten* (lees : van Duitschland, « ein wirkames Vorgehen von aussen her », N. v. d. S.) in den grond zeer lastig maakt, en misschien zelfs illusorisch.

... Voor 't oogenblik ligt wel de eenige kans om *eenig geluk te hebben* in de actie in een kompromis met die « gekompromitteerde personen » (de naar Duitschland gevluchte activisten N. v. d. S.) »

Is het niet duidelijk?

1° *Op dit oogenblik, waar het alles in 't werk stelt om aan het Versailler Vredesverdrag te ontsnappen, kan Duitschland er niet aan denken openlijk en officieel onze activisten in België te ondersteunen, maar het is niettemin bereid dit onder de hand te doen. Het schrijven laat duidelijk begripen dat Duitschland rechtstreekscher zal optreden, zoodra het uit den huidige ingewikkelden toestand zal uitgeraakt zijn.*

2° *Zoo de activisten in België steun wenschen uit Duitschland, dan hoeven ze zich maar in betrekking te stellen met de activisten in Duitschland. Duitschland zal hun door hun bemiddeling het noodige bezorgen. Zóó kan het namelijk beweerden niets gegeven te hebben.*

— Maar de tweede brief voert een nog veel duidelijker taal. Hij is van den beruchten wilden annexionist, graaf E. zu Reventlow, en geldt het samengaan van de activisten in België met Duitschland. Datum : 4 Mei, 1921.

«... Maar om het even. Hier net zooals daar (in Duitschland, voor de Duitschers van het slag van graaf zu Reventlow, net zooals in België, voor de activisten N. v. d. S.) staat het nu op buigen of breken! De naaste toekomst reeds zal en moet, uit oppersten natuurlijke dwang, tot gezamenlijk optreden bijeenbrengen en — laat ons het hopen — aaneenschakelen wat er te zamen behoort! (Vlaanderen en Duitschland N. v. d. S.)

Met Deutsche groeten,

Z. REVENTLOW.

*
* *

Alle kommentaar is overbodig... Maar niet alleen de Rechterzijde doet aldus nog aan « Flamenpolitik », ook in de *democratische* pers duikt nu en dan een artikel op, dat duidelijk kond doet van « Flamenpolitische » tendens. Zoo een artikel « Bestaan er Belgen? » in de « Vos-sische Zeitung », n° 616 A 320 van 18 December 1920. (Dit blad, dat onder den oorlog gansch op reactionnaire en annexionistische zijde stond, deed in Oktober 1918, als de Deutsche nederlaag onafwendbaar

G. z. R.

Charlottenburg, den 4. Mai 1921.

Sehr geehrter Herr

Von dem Inhalte Ihres geschätzten Schreibens habe ich mit Interesse Kenntniss genommen. Ich werde nicht verfehlen, dasselbe auch dem um die vlämische Sache so verdienten bekannten Verfasser und sonstigen interessierten Kreisen vorzulegen. Ueber Ihre Bewegung bin ich zwar gegenwärtig nicht so recht im Bilde, immerhin kommt mir Ihr Schreiben einigermaßen überraschend. Nun, sei dem wie es sei, hier wie dort heisst es jetzt biegen oder brechen! Schon die nächste Zukunft wird und muss mit zwingender Naturnotwendigkeit zu vereinter Anstrengung zusammenführen und - hoffen wir - zusammenschweissen, was da zusammen gehört !

Mit deutschen Gruss

geworden was, een groote sprong naar links.) Bewust artikel, ofschoon in een voorzichtig gematigden vorm gehuld, huldigt het *extremistisch* flamingantisme. Schrijver spreekt met sympathie van de *Frontpartij*. Handelend over het « *Katholiek Vlaamsch Verbond* », zegt hij : « *De belangrijkste figuur van dien groep is ontegensprekelijk Pouillet.* » En de heer Pouillet had toen nog niet geïnterpelleerd ten gunste van de verraders *Debeuckelaere* en *Mulier!*... Wat moeten de Duitschers nu met bewondering (nu, bewondering?...) naar hem opkijken! De kern van het artikel, en tevens het gevaar, ligt in het feit dat België er nog steeds wordt in voorgesteld als een tegennatuurlijken Staat, als een wangedrocht, als een woekerdier teerend op Vlaanderens bloed.

En 't zijn de Duitschers, waarvan een groot gedeelte — juist Pruisen! — van Slavischen oorsprong is (de Wenden, die tot aan de Elbe kwamen), de Duitschers, die zich nooit de minste gewetensvraag hebben gemaakt uit een begrip van vreemde nationaliteit, als het gold zich zelf of een bondgenoot te vergrooten, de Duitschers, die jaren en jaren lang, en op de brutaalste wijze, de nationale ziel der Polen, Lorreinen en Denen hebben verkracht, die den schaamtelooszen durf hebben om kritiek aan onzen Belgischen Staat te oefenen!

* * *

— Wat de *socialistische* zijde betreft, zij is de « *Flamenpolitik* » wel niet genegen, zij keurt ze zelfs formeel af, maar we hebben van den eersten tot den laatsten dag van den oorlog, en nog sedertdien, bewijzen genoeg gehad, dat de Deutsche socialisten (in alle geval de meerderheidsgroep) op de natuurlijkste wijze nationalistische akkoorden aanslaan.

Vinden ze het, bij voorbeeld, niet wreed, dat men te *Brussel* activisten bestraft — terwijl men te *Leipzig* zelfs moordenaars en beulen vrijspreekt...

De houding van de Deutsche socialisten tegenover de « *Flamenpolitik* » is opportunistisch, dus voor ons gevaarlijk.

Slotom : Wezen we op onze hoede! De « *Flamenpolitik* » blijft EEN DUITSCH GEVAAR. Om zelf recht te geraken, wil Duitschland zijn vroegere vijanden in 't nauw brengen. Op militair gebied vermag het voor 't oogenblik niets : we staan op den Rhijn. Zoo blijft haar maar een aanvalsmethode over : onze kracht ontbinden door inwendige verrotting, den val van de vestingsmuren verwekken door ondermijning van de vesting zelf.

DE « DEUTSCH-FLAMISCHE GESELLSCHAFT »

Stichting. — Doel.

De « *Deutsch-Flämische Gesellschaft* » ontstond in Maart 1917, naar een plan dat reeds in 1915 ontworpen was geweest.

Eigenlijk ontstonden er om hetzelfde tijdstip twee verscheidene dergelijke maatschappijen, maar op een wink van de *militaire overheid* (!) versmolten zich beide. Het gezelschap behield twee hoofdzetels : een te Dusseldorf en een andere te Berlijn.

Uit de standregelen :

§ 2. — « Het doel van de maatschappij is het kennen en het begripen van het Vlamendom onder de Duitschers, en van het Duitschdom onder de Vlamingen te verspreiden, alsmeê de wederzijdsche betrekkingen tusschen Duitschland en Vlaanderen te onderhouden op grond van ras- en taalverwantschap. De maatschappij zal alle ondernemingen ondersteunen die op het verwerkelijken van dit doel uitloopen, en zal zelf in dien zin inrichtingen doen. »

Deze woorden staan ook gedrukt op de achterzijde van de lidkaart. Hieraan hebben we natuurlijk een diplomatischen text, die al wil zeggen wat men er wil uithalen. Eigenlijk is het gansche wezen der maatschappij doordrongen van *pangermanisme*, en zelfs van *annexionisme* : de Duitschers moeten meester blijven in Vlaanderen om het aldus beter te kunnen beschermen...

Het lezen van het officieel orgaan « *Vlamenland* » (het land der Vlamingen), dat verschijnt sedert einde 1917, is stichtend in dit opzicht. Niet minder stichtend is nochtans ook de lijst der eere- en bestuurleden. Ik haal er slechts een paar aan : *Freiherr von Bissing*, General-Gouverneur von Belgien; *Freiherr von Falkenhausen*, idem; *Admiral von Tirpitz*, de incarnatie van het dolste annexionisme, de « held » van den onbeperkten onderzeebootoorlog; *Dr Kapp* (die eerst na den oorlog beroemd werd door den in Maart 1920 reaktionairen, monarchistischen en militaristischen « *Putsch* » waar zijn naam is aan blijven kleven); graaf E. zu *Reventlow*, de groote woordvoerder, in de « *Deutsche Tageszeitung* », van het *Ueber-Annexionisme* »; graaf *Westarp*, leider der *Conservatieven*, een der hoofdfiguren van het Tirpitz'sche annexionisme; *Trimborn*, Onder-Staatssekretaris, leider van het *Centrum* (Katholieke partij in Duitschland); enz...

In een oproep staat er te lezen :

« De vermaning van *Heinrich von Treitschke* (een der filosofen die theoretisch de basis hebben gelegd tot het PANGERMANISME, en tot het Pruisisch wereldimperialisme N. v. d. S.) klinkt

Nr. 29

Vereinsblatt

Februar 1921

Düsseldorf
Elberfelder Str. 4

der Deutsch-Flämischen Gesellschaft.

Charlottenburg V
Königsweg 16

Im Auftrage des Vorstandes herausgegeben.

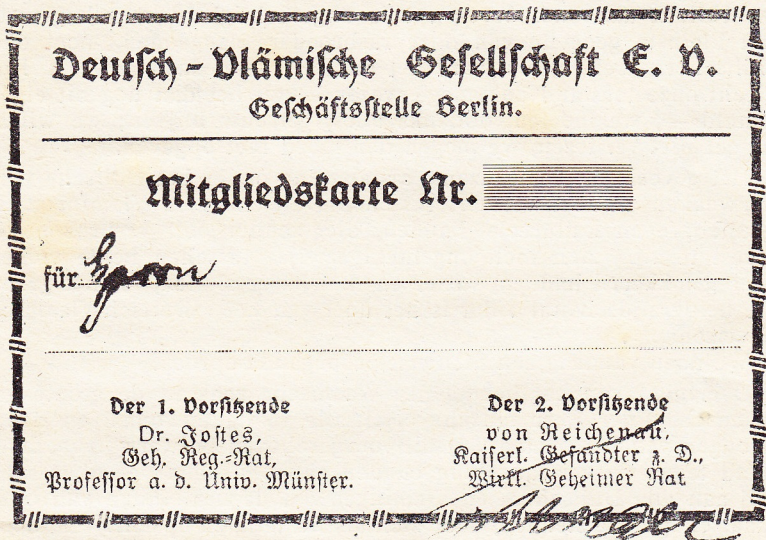
Erscheint zweimonatlich im Verlag der Gesellschaft, für Nichtmitglieder zum Jahrespreis von 10 Mark.

Nr 53. « Vlamenland ». Organ der « Deutsch-Flämische Gesellschaft ».
Teekening van den huidige voorzitter, generaal W. von Unger.

ons in de ooren : elke ongerechtigheid en elk geweld aangedaan aan de kleinste en de laatste van onze zusterstammen, moet ons, Duitschers, doen lijden als een wonde aan het eigen lichaam. »

't Is wel de formule van het pangermanisme...

— Hierbij de photographische weergave van een lidkaart der « *Deutsch-Flämische Gesellschaft* », uit het jaar 1921. Ik heb het nummer der kaart en den naam van het bewuste lid laten verdwijnen.

Nr 52. Lidkaart der « *Deutsch-Flämische Gesellschaft* ».

De jongste oproep van de « Deutsch-Flämische Gesellschaft ».

Ik heb reeds het officieel orgaan van de « *Deutsch-Flämische Gesellschaft* » vermeld : « *Vlamenland* ». Men merke wel op, dat dit bladje nog immer verschijnt.

Onnoodig staaltjes te brengen uit « *Vlamenland* » : Men vermoedt na die eenige nota's over de « *Deutsch-Flämische Gesellschaft* » waarop het geschrijf van haar pedant bladje uitkomt. Werpen we liever een blik op haar jongste manifest.

Oproep.

Het « *Duitsch-Vlaamsch Gezelschap* », na zich een tijd lang eenigermate teruggehouden te hebben, gaat zijn werkzaamheid met een nieuwe kracht opnemen.

Het geldt in aanraking te blijven met een Germaansch ras, dat, sedert de tijden der Breydels, de Conincks en Artevelde's, zijn Germaansche taal, zijn zeden en gebruiken met haast tragischen heldenmoed en met taaie vastberadenheid verdedigd heeft tegen den steeds stijgenden vloed van verfransching, en dat nu nog, te midden van een aantal lastige omstandigheden, moedig strijd voert, om zijn Germaansche afstamming. Het is de plicht van het groote Duitsche volk, dit Vlaamsch broedervolk, dat aan getalsterkte onderlegen is, en wiens hooge civilisatie eens Europa's bewondering afdwong, bij te staan. Het woord van Heinrich von Treitschke weerklinkt aan onze ooren : elke ongerechtigheid en elk geweld het kleinste gedeelte van onze rasbroeders aangedaan, moet ons, Duitschers, treffen, als ware het ons zelf aangedaan geweest. Hoe slecht onze toestand ook moge wezen — zij het dan nog uit eigen schuld —, we moeten, ondanks alles, getrouw blijven; we willen de eer niet verliezen, we mogen den moed niet opgeven.

Het gevoel van gemeenzame afstamming onder het Duitsche volk verwekken en aankweeken; tusschen Duitschers en Vlamingen de geestelijke en kultureele banden, die, zonder ooit verbroken geweest te zijn, zich toch ongelukkigerwijze tusschen beide volken zeer gelokkeerd hadden, vaster en duurbarer sluiten, tot het grootste beiderzijdsch nut : dat is het doel van het « Duitsch-Vlaamsch Gezelschap ».

We doen vandaag een nieuwen propaganda-oproep.

Overtuigd van het belang der Vlaamsche zaak in de groote gemeenschap der Germaansche civilisatie in de toekomst, en door-drongen van het belang van dit voorgeschoven bolwerk, front houdend tegen de verfransching en den ekonomischen verval, vragen wij aan alle Duitschers en Vlamingen om de doeleinden van onze maatschappij te steunen, door zich als lid te laten opschrijven, door onze werking te begunstigen en door aan deze deel te nemen.

Het minimum van de persoonlijke bijdrage is, voor het jaar 1922, 10 mark. Hierin is begrepen het abonnement op de om de veertien dagen verschijnende revue « *Vlameland* ». Wat de kringen betreft, de kommissie is bereid met hen bijzondere schikkingen aan te gaan.

Bijtreddingen en alle andere schriften zijn te zenden aan generaal von Unger, Charlottenburg V, Königsweg, 16, aan hoogeschools-professor, Dr *Verhees*, Berlijn-Wilmersdorf, Prinz-Regentenstrasse, 95, en aan Studiëndirektor, Dr Gaster, Berlijn N. W. 7, Reichstagsufer, 6 ».

In de kommissie vinden wij onder meer :

Generaal W. von Unger, 1^e voorzitter; *Verhees*, oud-lid van de *Kommissie der Gevolmachtigden* van den Raad van Vlaanderen; 2^e voorzitter; Marcel-Romeo *Breyne*, oud-soldaat, krijgsgevangene te Göttingen, secretaris.

In den Raad vinden wij onder vele anderen :

Geheimrat Dr *Beyerle*, leider der « *Fürsorgeabteilung* » van het

kamp van Göttingen, het centraal organisme voor Duitsch-activistische propaganda in de Duitsche gevangenenkampen; later een der leiders der « *Politieke Afdeeling* » van het Generaal-Gouvernement in België.

Prof. Dr *Freiherr von Bissing*, broeder van weilen General-Gouverneur in België, een der overtuigdste « opstokers » inzake « *Flamenpolitik* ».

Dr M. Van de Kerckhove, oud Belgisch soldaat krijgsgevangene, thans bijgevoegd professor aan de Hoogeschool van Berlijn, taalman voor Duitschland — tegen zijn landgenooten — aan het opperste Gerechtshof te Leipzig inzake Rahmdohr, « *den schrik van Dendermonde* ».

Dr De Vreese, bibliothekaris, te Rotterdam (Holland), enz.

* * *

— Men verliere niet uit het oog, dat de « *Deutsch-Flämische Gesellschaft* » niet de eenige maatschappij is in Duitschland die nog aan « *Flamenpolitik* » doet. Er zijn nog lokale of gewestkringen, die althans van minder beteekenis zijn, en meestal wel bij de « *Deutsch-Flämische Gesellschaft* » zijn aangesloten.

De gevluchte activisten in Duitschland.

De activisten die bij de Duitsche nederlaag met hun meesters naar Duitschland vluchtten (of die er later uit Holland naartoe gingen) leven aldaar als *echte burgers*. Ze worden zelfs door de Duitsche officieele diensten met meer gediensdigheid dan de gewone Duitschers behandeld.

Enkelen zijn er getrouwd met een Duitsche dame.

De jongere activisten, die hun studies nog niet voltooid hadden, werden vriendelijkst opgenomen aan een Duitsche hoogeschool. Zij stichtten aan de hoogeschool te Göttingen den studentenkring « *Flandria* » die door de andere Duitsche studentenkringen op gelijken voet wordt behandeld.

De andere intellektueelen hebben er meestal een schoone, zekere zelfs een prachtige officieele plaats gekregen, die hun wel nooit in België ten deel zou gevallen zijn. En dit geschiedde, terwijl er in Duitschland honderden bekwame oud-officieren en -soldaten, die onder den oorlog hun huid voor hun land ten beste gaven, die voor heldendaden de schoonste decoraties kregen, te vergeefs naar een plaats zochten die eenigermate in ovenredigheid stond met hun ken-

nissen, bewezen diensten en rang, en daarom, *uit ellende*, ten slotte een jammerlijk karweitje moesten aannemen, of schuil zoeken, als eenvoudige soldaten of onderofficieren, bij de « *Reichswehr* », of in een van die beruchte « *vrijkorpsen* », die een stendig gevaar blijven voor de rust en den vrede in Duitschland, en ook in Europa.

Waarom die voorkeur aan de activisten, boven eigen landgenooten?

Uit dankbaarheid voor hun veraad?

Neen! Bijlange niet!

Waarom dan?

Omdat Duitschland verder België wil ondermijnen door zijn « *Flamenpolitik* », en omdat het daartoe die verraders nog noodig heeft!...

*
* * *

Nu de *geestesgesteldheid* van die veraders.

Ze houden niet op, bij de Duitsche regeering aan te dringen om een « ondubbelzinniger » optreden in zake « *Flamenpolitik* ».

Op den vreemde levend, sedert langer dan drie jaar, gelooven de activisten in Duitschland (ook die in Holland), dat de Vlaamsche zaak zonder hen niet voortkan, en dat zij alleen de ware Vlaamschgezindheid in pacht hebben. Hun geestesgesteldheid is op dien korten tijd merkkelijk afgeweken van die van de hier gebleven activisten. Ze zijn rigoristischer en extremistischer geworden. Daarbij koesteren ze een onverzoenbaren wrok, een wilden haat tegen België, en al wie min of meer energisch de *Belgische gedachte* verdedigt. Wat zouden we staan kijken, indien die ooit met geheven hoofd konden terugkomen...

Duitschgezind zijn die activisten meer dan de Duitschers zelf. Van die duitschgezindheid krijgen we seffens een staaltje met het boek « *Unbesiegt!* » (Niet overwonnen!) Eenige activisten zijn zelfs lid geworden van de geheime beruchte strijdorganisatie « *ORGESCH* »! De « *orgesch* », die niet droomt dan van « *revanche-oorlog* », en die, in afwachting hiervan, in Silezië en elders in Duitschland, anti-geallieerde aanslagen pleegt, en verder zijn eigen vreedzamere en meer democratische landgenooten terroriseert, en uit den weg maakt (Erzberger, en zooveel anderen)!...

Een andere, de schurk *Rooms*, verzocht ook een kansje bij de Kommunisten.

Een van hen, oud-krijgsgevangene, luitenant *Garray* (8^e linieregiment), aangesteld bij *H. Stinnes* te Mülheim, was zelfs aldaar chef van de « *Einwohnerwehr* », een bewapend vrij burgerkorps, zoogezegd

slechts tegen de kommunisten gericht, maar in werkelijkheid aangesloten bij de « *Orgesch* », wier doeleinden en methoden zij goedkeuren.

En nu nog twee litteraire staaltjes van de walgelijke duitsehgezindheid van die activistische verraders.

Het eerste is een gedichtje in 't Vlaamsch verschenen in « *Vlaamland* », het blad van de « *Deutsch-Flamische Gesellschaft* », n° 23, van Februari 1920.

*Duitschland leeft weer,
Duitschland werkt weer,
Duitschland's eer is weer hersteld.
Duitschland, van den Dood verrezzen,
Zal opnieuw dat Duitschland wezen
« Ueber alles in der Welt ! »*

(get.) VLAMING.

Het tweede staaltje is een boek van 315 bladzijden in Duitse vertaling verschenen te Leipzig, Stern Bücher Verlag (Koch & C°), in 1921. Het heet « *UNBESIEGT ! — Der Roman des deutschen Offiziers, von ***., ehemaliger belgischer Offizier.* » (« *Niet overwonnen!* de roman van den Duitschen officier, door ***, oud-Belgisch officier »). Op de eerste bladzijde noemt de schrijver zich reeds : *George P. M. Roose*, oud-krijgsgevangenen Belgische liutenant, onder den oorlog gehecht aan het bureel van Borms (gevolmachtigde voor Nationaal Verweer), thans wonend te Leipzig, in nauwe betrekking met *D° P. Osswald*, een der leiders der « *Flamenpolitik* » in de « *Politische Abteilung* » van het General Gouvernement. Roose deelt ons zelf mee dat hij een tijd lang bij zijnen « vriend » *D° P. Osswald* inwoonde. Roose is een van de werkzaamste en ook een van de leidende activisten in Duitschland. Hij stuurde bij de Duitse regeering verscheidene plannen ter regeling der Duitse actie op activistisch terrein. Naar Roose, kan Duitschland natuurlijk in activistischen zin niet krachtdadig genoeg optreden.

Zien we nu eens nader, wat er zoo al onder « *activism* » moet verstaan worden...

« *Unbesiegt !* »

Wat « *niet overwonnen* » werd, is natuurlijk Duitschland.

Roose heeft dat niet ontdekt. Sedert dat ze den vrede gekregen hebben, verklaren Ludendorff en zijn aanhangers dit dagelijks, om hun eigen persoontje wit te wasschen, en om het Duitse volk rijp te

maken tot weerstand tegen de Verbondenen, en ten slotte tot een *Revanche-oorlog*. — Roose, dat recht komt hem van Duitscher zijde toe, treedt op voor die gedachte op zoo een *chauvinistische*, duiternationalistische manier, dat hij alle geboren Duitsche schrijvers in het wedrennen naar het « *über alles!* » met verschillende lengten klopt.

Hij draagt zijn boek op « AAN DE DUITSCHE JEUGD », en zie hier hoe hij het opdraagt :

« *Vergeet niet ! Vergeet niet !... Deutschland is het hart van Europa ! Lijdt het hart, dan is Europa ziek ! Sterft het, dan moet Europa sterven !... Vergeet het niet : In der eeuwigheid... niet ! — George P. M. Roose.* »

Dan volgt een lang voorwoord, betiteld : « **Aanklacht als voorwoord.** »

Roose klaagt degenen aan die schuldig zijn aan den oorlog en aan den ellendigen toestand van Europa. En wie is volgens hem schuldig? *Frankrijk vooral, en ook de andere volkeren der Entente*. Dan, in alle landen, de massa der menschen die te materialistisch zijn, die slechts hunkeren naar geld en brutale genoegens.

« *Buitendien klonk in Europa de stem van Frankrijk, dat zijn bewoners in haat opvoedde, om wraak te kunnen nemen voor een eens ondergane nederlaag. En dat in dit land van Europa het groote drama ook door het volk was gewild — vrucht van de opvoeding van het volk tot den haat — dat moet als een zonde tegen Europa aangeklaagd worden. Want dáár bestond de wil, om door geweld en door den dood van menschen de macht van het land uit te breiden uit hoofde van gekrenkten hoogmoed.* »

Nu, de meeste Duitsche diplomaten hebben moeten bekennen dat het Fransche volk nu juist *geen oorlog* wou, en er zijn bewijzen genoeg daar, dat Frankrijk *alles* heeft gedaan om den oorlog te vermijden, des te meer daar het geenszins klaar was voor een oorlog. Maar aan *bewijzen* stoort een activist zich niet. Dat is goed voor naïeve, eerlijke lieden, die niet aan « *Realpolitik* » doen. — Maar hier hebben we slechts een begin.

Aanstonds hierop wordt Lloyd George « *een van de doodgravers van Europa* » genoemd, en wordt er gesproken van zijn « *ongerust geweten* ».

Roose wil zelfs niet aannemen dat *geen enkele* regeering schuld heeft aan den oorlog — want dan wordt het hem natuurlijk onmogelijk de vijanden van Deutschland te belasten en te verdoemen.

Neen, de Entente heeft den oorlog gewild.

En weer valt hij tegen *Frankrijk* uit, en dan tegen de *Entente* in 't algemeen.

Maar ook *Amerika*, en dan *England* — en, natuurlijk, ook ten laatste nog eens *Frankrijk* — krijgen nog in 't bijzonder wat mée.

« Amerika denkt aan zijne kapitalen in Europa... verteert zich in zrgen om zijn geld... verraadt de menschenwaardigheid, verloochent het menschenwoord en zijn heiligheid om wille van het goud... De jeugd van Amerika is slaaf van de geldmagnaten uit de Wallstreet!... In Amerikaansche gevangenissen wordt de roep der vrijheid verstikt! De jeugd van Europa spot met de zorgen van Amerika. Zij weet, dat zij den geest van Europa redden moet! Het kultuurgoed van honderden van geslachten... zij zal het!

Engeland vreest om zijn wereldoverheersching, dat wil zeggen om de schaamteloze uitbuiting van eene halve wereld ten voordeele van eenige eigenaarsfamilies op de Kramereilanden, westelijk van Europa. « Laat ons de halve wereld, en wij geven u Europa », roept het Frankrijk toe, alleen zaken tegen zaken kennend, moest ook het menschedom ondergaan bij het sluiten van de voordeelige zaak... De jeugd van Europa hoort den bangen schreeuw van het oude, smalle Engeland... en lacht! Moge het slechts voor altijd ineenstorten, het Britsche Rijk, en Europa's jeugd zal juichen met de tien en meer volken, die op den dag van zijn ineenstorting, eindelijk... eindelijk... na eeuwen van slavernij... de vrijheid groeten zullen!

Oh! de vrijheid is zoo zoet!
Liever vrij dan alle goed!

Frankrijk, — dit spotbeeld eener Republiek, deze actiemaatschappij met begrens'd kapitaal van schaamteloze kapitalisten, die alles gekocht hebben, wat in Frankrijk te koopen was, met staats-hoofd als voorzitter en ministers als beheerders —, siddert om het mogelijk verlies van zijn macht in de wereld. Het kent zijne zwakheid!... Zonder slaven kan het niet bestaan! Duitschland moet slavenwerk verrichten! Wilden moeten soldaten zijn. Het danst om zijn graf en weet het! De jeugd van Europa lacht om zijn sidderen en spot met zijn dansen! Zij klaagt Frankrijk aan, een moordenaar in Europa te zijn!... Heiligschender van den geest van Europa! De jeugd weigert het, slaaf te zijn! En de dag komt, waarop de reus met de weergalmende voeten onder den te zwaren last neerstort. Europa's jeugd staat gereed! de moedige vuisten sidderen! De bannier der vrijheid wacht daarop om ontrold te worden... Reeds beven de lippen van den vrijheidszang... die het zegelied van het recht zijn zal!

Broeder, *het zwaard werd u niet uit de hand geslagen! Gij hebt het verborgen tot den dag waarop gij h t weer zult noodig hebben.* Niet om uwentwille! Noch tot uwen roem!... Plicht alleen zal u naar het zwaard doen grijpen!... Plicht, ontstaan uit den nood van uw land en uit het lijden van Europa. Zooals smart ontstaat, nadat wonden met een ruwe hand geslagen werden.

Broeder, kom... wij willen het zwaard, dat in honderd gevechten

overwinnend glansde, omhoog zwaaien, hoog in het schoone licht van den klaren dag... Hoog, zooals uw landgenoot Hermann zijn zwaard verheft! Dit zij een teeken en een symbool! Een teeken omdat wij om Europa lijden! Om wille van de euveldaad die tegen Europa gepleegd wordt!... Een teeken, dat wij, wanneer de jeugd tot mannen opgewassen zijn zal, het onrecht uit Europa uitsnijden zullen en desnoods *uitbranden*!... (Hierbij heeft beschrijver natuurlijk gedacht aan Visé, Andenne, Leuven, Dinant, enz... N. v. d. S.) Smart, die genezing brengt!...

Broeder, kom!... Verhef uw glinsterend zwaard! de wereld zal weten, dat Europa waakt! dat het hart van Europa zelf als een onvermoeibare schildwacht staat... Slechts vrije volken zullen leven in de vrije vaderlanden der gansche wereld... Verhef uw heerlijk zwaard naar den ontzettenden schreeuw van triomf en wraak en uitbuitingsrazernij, voor het menschonwaardige materialisme en zijn sombere trawanten, doodgravers en woordbrekers, te Versailles gegeven! Naar den schreeuw, die het doodvonnis der wereld is! Kom, broeder, kom... opdat wij menschen wezen! »

En zoo eindigt het voorwoord. « Deutschland über alles! »...

In het boek stelt de schrijver ons dan, met den luitenant Wolfgang Franck, een ideale type van Duitschen officier voor. Maar hij toont ons ook, dat er geen andere Duitsche officieren zijn, dan goede. Ook de slechtste zijn nog zeer goed.

En er zijn ook geen slechte Duitsche soldaten. Degene die falen, falen maar een oogenblik, uit blindheid, en dan worden ze de reinste helden.

En ook de meisjes in Deutschland, die men voor slecht zou hebben kunnen aanzien, die beteren zich op 't passendste oogenblik.

Kortom, met een woord, men zou te vergeefs in Deutschland iets slechts zoeken. En ik beken, dat ik nu begrijp waarom « *Deutschland boven alles* » moet staan. Dat 's maar recht! En al de soldaten der Entente, die dat verhinderd hebben, klaag ik aan! En ik klaag ze nog eens aan! En ik klaag ook mij zelf aan, omdat ik onder den oorlog en nog nadien de zaak van de « *doodengravers van Europa* » uit al mijn krachten heb gediend!... Dat God ons straffe! Ons allemaal! België vooral; en dan Frankrijk; en dan Engeland; en dan alle landen — behalve Deutschland! En ook de activisten niet! Die zijn gezegend! Roose vooral. Maar ook Debeuckelaere en Mulier. En ook Mijnheer de Staatsminister Pouillet, die voor deze laatsten in onze Kamers zoo prachtig gesproken heeft. « *Unser alter Gott* » (onze oude God) mag ze allen hebben...

Het grootste gedeelte van het boek (blz. 1-258) schildert ons het Duitsche leger in vreedstijd. Schrijver toont ons hoe de Franschen dit vreedzaam leger bespieden. Foei voor de Franschen! Want Duitsch-

land (dat God Frankrijk straffe!) is te eerlijk, te « gretchenartig » deugzaam en naïef, om aan spionage te denken...

En dan, bedenk toch maar eens : « *Het is de groote roem van onzen keizer, dat hij zich den keizer van den vrede mag noemen* ». 't Is toch harteroerend ! (Alles is zoo harteroerend in Duitschland. Harteroerend en goed. Hoch ! Hoch ! Hoch !)

Wat er al goeds en schoons gezegd wordt van Duitschland en zijn soldaten, is ongelooflijk.

Duitschland is niet alleen het hart van Europa, 't is ook de geest van Europa !

Duitschland is Gods lieveling, en is door hem met voorliefde aan gaven en groote mannen bedacht geweest.

Duitschland is het Groote Kultuurvolk van Europa — en de ziel van Duitschland veropenbaart zich in de Duitsche soldaten ! (Cfr. Visée, Leuven, Dinant, Tamines, enz. N. v. d. S.)

Het leger is de hooge school (« die hohe Schule »)! Het voleindt het werk van de ouders en van de Pedagogen ! (God straffe het militaristische Frankrijk ! N. v. d. S.)

— Maar nu wordt het oorlog, door Frankrijks en Ruslands schuld.

Zoo dapper en vaderlandslievend als de Duitsche soldaat, is er geen soldaat meer ter wereld.

Maar ik heb nog niet verteld dat — wel wat onverwachts — een *Vlaming* in dit boek een groote rol speelt. Hij heet Boendaele, en is dichter. (Roose heeft zich wel *zelf* met **den Vlaamschen dichter Boendaele** willen voorstellen, maar er is hier een misverstand geweest. Want Roose is *geen Vlaming* : hij is een *boche* ! En Roose is ook geen dichter : hij is een soporifieke vleier aan zooveel per regel).

Boendaele speelt wel een groote rol in « *Unbesiegt!* », maar men zou last hebben om mée te deelen wat hij zooal doet. Eigenlijk doet hij niets — tenzij met de Duitsche officieren om strijd Duitschland « *über alles* » te verheffen !

Maar de oorlog breekt uit :

« *Wolf* (de Duitsche luitenant Wolfgang Franck. N. v. d. S.), *had Boendaele tot hem gezegd, ik zou naar huis moeten ! Ik wist het reeds sedert een paar dagen!... Naar huis, naar België zou ik moeten... Ik heb het niet gedaan... Denk niet, dat ik bang ben... of laf !... Ge weet hoe ik — voel !... Denk !... Ik kan — niet !... België, ziet ge, dat is ons vaderland — niet ! Vlaanderen is het !... En de gansche strijd der Vlamingen is niets anders dan een samengeprest hunkeren naar een werkelijk vaderland... Vlaanderen is het... Maar in Vlaanderen zit ook — België. En dat is de — vijand !... »*

Men denke niet, dat dáár, waar puntjes staan, iets weggelaten is; of dat ik die, voor de lol, er zelf heb tusschen gevoegd! Neen! dat is zóó in het boek van Roose. De bladzijden staan zóó vol puntjes. Als men het boek opent, komt men op de gedachte, dat « *Unbesiegt!* » de pokjes heeft gehad.

Maar nu eerst gaat de kat de koord op !

« *Wolf, had hij (Boendaele) een paar oogenblikken later gezegd, kunt ge het niet schikken, dat ik een plaats krijg in uw kompagnie... zelfs misschien in uw sectie ?... »*

EN INDERDAAD, DE VLAMING BOENDAELE TREKT GEEST-DRIFTIG HET DUITSCHE UNIFORM AAN, EN MAAKT DAPPER DEN OORLOG MEE OP DE ZIJDE VAN DUITSCHLAND — tegen de 85 t. h. Vlamingen van het Belgische leger !... (Misschien is hij het, die Debeuckelaere heeft gevangen genomen ?...)

Dat is dus het ideaal der activisten : BROEDERMOORD !

We wisten dit trouwens reeds door de handelwijze der afgezanten der « *Frontpartij* », die alle hun bekende militaire geheimen aan de Duitschers leverden.

Van den oorlog beschrijft Roose alleen den slag bij *Tannenberg*, in Oost-Pruisen, waar het Russische leger, onder generaal Rennen-kampf, werd geslagen. De Russen worden als valsch en laf voorgesteld. En Roose, die zelf als Belgische officier te *Luik* stond, heeft vleierende woorden voor Ludendorff, die te Luik reeds de orde « *Pour le mérite* » won...

Na den oorlog zijn de Deutsche soldaten naar hun vaderland terug-gekeerd — « *Unbesiegt!* » (Niet overwonnen !)

En het boek sluit op een Kerstfeest waar zich de hoofdpersonen samenvinden.

« O! zegt Boendaele, o gij, Deutschland, gelukkig Deutschland... onoverwonnen zijt gij!... onoverwinbaar!... Wat gij zijt, leeft in de harten en de zielen der menschen... en zoolang die harten en die zielen in de Deutsche landen leven, weet ik, dat Deutschland leeft!... En zijn poëzie!... En zijn kracht!... En zijn geest!... En laat mij hier uitspreken, wat ik in Düsseldorf aan Deutsche dichters zegde : Indien eenmaal een volk der wereld de verlossing brengen kan... en het diepe woord van het sterk geloof... het verhevene woord van de groote liefde vinden en verkonden... dan zijt gij het..., Deutsche volk... onoverwonnen... heerlijk, Deutsche volk ! jeugd en kracht van Europa... Hart der wereld!...

Annemarie (vrouw van Wolfgang Franck N. v. d. S.) is een oogenblik in de andere kamer geweest. Nu komt zij terug, en in haar armen rust haar zoon.

Verrukt, de oogen vol glans, staat Wolf Franck naast haar, en met bevende stem zegt hij :

Duitschland leeft... leeft... leeft!...

En wijst op zijn zoon...

Wat misschien de vaders niet meer doen kunnen... zullen de zoons verrichten... Duitschland leeft!...

De zoons der helden! roept König en staart met oogen vol tranen naar Franck, die hem vriendelijk toelacht.. »

(Einde.)

* * *

Bij den Revanche-oorlog zullen de activisten *de eersten* zijn tegen België !

Ab uno disce omnes ! Keur ze alle naar dien eenen. Want al spreken ze alle hun liefde voor Duitschland en hun haat voor België op zoo gekke wijze niet uit als Roose, die liefde voor *hen* en die haat voor *ons* leeft bij alle in dezelfde maat.

Amnestie! Amnestie!

Wanneer interpelleert de Heer Staatsminister Pouillet voor Roose, onschuldig ter dood veroordeeld?...

Ja, met zulke vijanden is Duitschland « *unbesiegt* » — en zelfs in staat ons weldra zijn ijzeren hiel weer op de borst te drukken !

HOOFDSTUK III

IN BELGIE

De Frontpartij.

Wij toonden reeds hoe, vóór hun vlucht, de activisten schikkingen namen — evenals de Duitse overheid dit had gedaan — opdat gedurende hun gedwongen afwezigheid *de beweging niet uitsterven zou*. Min verbrande vertrouwensmannen werden achtergelaten, en aanstonds werden betrekkingen aangeknoopt met de geestverwanten (frontisten) in 't zegevierende leger.

Zoo werden te Gent, den dag zelf vóór de intrede onzer soldaten, plakbrieven uitgehangen die den indruk moesten maken, als waren zij door onze jongens zelf aangeplakt.

Van de eerste dagen na de bevrijding af, werden vlugschriften uitgedeeld die den opstand aanpredikten. Kleine geheime blaadjes als *Vrij Vlaanderen*, *De Vliegende Activist*, enz. zagen het licht, en drongen tot in de kazernen.

Stilaan werd er eenheid in de ietwat ontredde beweging gebracht. Het programma, met als slagwoord : « **ZELFBESTUUR** », werd opgesteld. Daar de naam « *activist* », ten gevolge van de wandaden der gevluchte helden, verafschuwd werd door gansch de eerlijke bevol-

RUDIGER

Flamenpolitik

Een « Front » aanval.

RUDIGER. — FLAMENPOLITIK

1922